

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžik/5/2019
Identifikačné číslo spisu: 1017202021
Dátum vydania rozhodnutia: 08.12.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1017202021.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): Podporné pohrebné združenie na Slovensku, Ústredie Betliar, IČO: 00461695, so sídlom v Betliari, Zlatá 134, právne zastúpený: JUDr. Vladimír Stanko, advokát, so sídlom v Košiciach, Obrody 25, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o všeobecnej správnej žalobe, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/293/2017-53 zo dňa 14. novembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Sťažovateľovi právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Sťažovateľ dňa 23.08.2017 elektronicky požiadal žalovaného podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 211/2000 Z.z."), o sprístupnenie informácie (zaslanie rozhodnutia o prerušení konania), na čo mu žalovaný listom č. KM-TO-2017/005434-004 zo dňa 30.08.2017 čiastočne sprístupnil informácie v rozsahu sprístupnenia rozhodnutia o prerušení konania vo veci zániku občianskeho združenia zo dňa 27.03.2017 a rozhodnutia o prerušení konania vo veci vzatia na vedomie zmeny stanov zo dňa 27.03.2017, po vylúčení osobných údajov dotknutých osôb, ktorých sprístupnenie podlieha obmedzeniu podľa § 9 ods. 2 zák. č. 211/2000 Z.z.

2. Rozhodnutím č. KM-TO-2017/005434-005 zo dňa 30.8.2017 (prvostupňové rozhodnutie) žalovaný čiastočne nevyhovel žiadosti o informácie v rozsahu osobných údajov o dotknutých osobách uvedených v rozhodnutí o prerušení konania vo veci zániku občianskeho združenia zo dňa 27.03.2017 a rozhodnutí o prerušení konaní a vo veci vzatia na vedomie zmeny stanov zo dňa 27.03.2017 z dôvodu, že sprístupnenie týchto informácií podlieha obmedzeniu podľa § 9 ods. 2 zák. č. 211/2000 Z.z.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal JUDr. Vladimír Stanko, advokát, rozklad. Podanie bolo urobené elektronicky, prostredníctvom e-schránky so zaručeným elektronickým podpisom, neobsahovalo však prílohu, ktorou bol samotný rozklad ani plnomocenstvo. Z uvedeného dôvodu ho žalovaný vyzval na doplnenie podania a súčasne na doplnenie plnomocenstva, ktoré mu žalobca (v štádiu kasačného konania sťažovateľ) udelil na zastupovanie. JUDr. Vladimír Stanko dňa 13.9.2017 doplnil rozklad, no nepredložil plnú moc, ktorá by ho oprávňovala v administratívnom konaní zastupovať sťažovateľa.

4. Žalovaný listom č. KM-TO-2017/005434-014 zo dňa 06.11.2017 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) JUDr. Vladimírovi Stankovi oznámil, že nebola preukázaná jeho aktívna legitimácia na podanie rozkladu proti rozhodnutiu povinnej osoby. Zároveň uviedol, že podľa § 17 ods. 1 až 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) je potrebné oprávnenie advokáta na zastupovanie účastníka konania preukázať správnomu orgánu plnomocenstvom, k čomu nedošlo ani na základe výzvy žalovaného. Preto nemožno jeho podanie považovať za rozklad proti rozhodnutiu povinnej osoby (prvostupňovému rozhodnutiu) a postupovať podľa štvrtej časti Správneho poriadku v konaní o rozklade.

5. Proti preskúmanému rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a navrhol toto rozhodnutie spolu s prvostupňovým rozhodnutím zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie.

6. V podanej správnej žalobe najmä uviedol, že

- JUDr. Vladimír Stanko oprávnenne podal prvostupňovému rozhodnutiu rozklad, pretože na základe plnomocenstva zastupuje sťažovateľa;
- plnomocenstvo bolo zaslané Ministerstvu vnútra SR k č. VVS/1-909/90-92, pričom z neho vyplýva, že Advokátska kancelária JUDr. Vladimír Stanko bola splnomocnená, aby združenie obhajovala, resp. zastupovala, vo veci zápisov do registra združení a s tým súvisiacich úkonov a aby vykonávala všetky úkony, prijímala doručovanie písomností, podávala návrhy a žiadosti, uzatvárala zmiery, uznávala uplatnené nároky, vzdávala sa nárokov, podávala opravné prostriedky a vzdávala sa ich, vymáhala nároky, plnenie nárokov prijímala, ich plnenie potvrdzovala, menovala rozhodcu a uzatvárala rozhodcovské zmluvy, to všetko i vtedy, keď je podľa právnych predpisov potrebné osobitné splnomocnenie; toto splnomocnenie bolo dané i v rozsahu práv a povinností podľa Správneho poriadku a Občianskeho súdneho poriadku;
- poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 338/2012-25 zo dňa 13.9.2012, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) vo veci Brüggemann a Scheuten proti Nemecku zo dňa 12.7.1977;
- nakoľko zákonnou náležitosťou rozkladu nie je plnomocenstvo, postupom žalovaného došlo k porušeniu § 17 ods. 1 Správneho poriadku;
- došlo k porušeniu § 9 ods. 2 zák. č. 211/2000 Z.z. pri nesprístupnení osobných údajov dotknutých osôb, ktorými sú štatutárni zástupcovia združenia;
- neobstojí námietka žalovaného, že na spracovanie osobných údajov o štatutárnych zástupcoch aplikuje súhlas dotknutej osoby, keďže ich nespracováva, a je povinný ich sprístupniť;
- sťažovateľ bol účastníkom konania o zániku združenia, preto mu mal byť návrh na začatie konania doručený, čo sa nestalo;
- výsledkom preskúmania rozhodnutia odvolacím orgánom je vydanie rozhodnutia, ktorým sa vec končí, nakoľko však žalovaný nevydal rozhodnutie, porušil § 59 ods. 2 v spojení s § 61 ods. 2 Správneho poriadku.

7. Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná a preto ju rozsudkom, uvedeným v záhlaví tohto rozhodnutia zamietol z ďalej uvedených dôvodov

- predpokladom zmluvného zastúpenia procesne spôsobilej osoby je uzatvorenie dohody o plnomocenstve;
- svoje splnomocnenie na vykonávanie procesných úkonov v mene zastúpeného v konkrétnom

administratívnom konaní je zástupca podľa Správneho poriadku povinný preukázať plnomocenstvom spolu s podaním (rozkladom);

- ak podá zástupca účastníka konania odvolanie (rozklad) proti rozhodnutiu a nepripojí súčasne k nemu aj plnomocenstvo, orgán verejnej správy je povinný primerane postupovať podľa § 19 ods. 3 Správneho poriadku;

- pri nepredložení plnomocenstva ani v dodatočne určenej lehote, nie je preukázané zastúpenie účastníka advokátom a oprávnenie advokáta podať odvolanie (rozklad), preto sa na taký právny úkon hľadí akoby nebol urobený;

- plnomocenstvo nepredstavuje náležitosť právneho úkonu, v tomto prípade rozkladu, ale je podmienkou konania v prípade, že si účastník zvolí v administratívnom konaní svojho zástupcu a ten v jeho mene koná; jeho predloženie je dôležité pre ďalší procesný postup vo veci;

- žalobca (bez právneho zastúpenia) požiadal žalovaného ako povinnú osobu o sprístupnenie informácie podľa zák. č. 211/2000 Z.z., avšak rozklad proti prvostupňovému rozhodnutiu už nepodával priamo žalobca, ale JUDr. Vladimír Stanko elektronicky bez predloženého plnomocenstva;

- napriek uvedeniu, že plnomocenstvo bolo zaslané žalovanému k č. VVS/1-909/90-92, bližšie jeho obsah a rozsah nešpecifikoval a k rozkladu, aj napriek výzve orgánu verejnej správy, ho nepriložil;

- o opodstatnenosti predloženia plnomocenstva nerozhoduje účastník konania alebo jeho zástupca, ale orgán verejnej správy;

- žalovaný vyhodnotil rozklad ako právny úkon podaný neoprávnenou osobou čo oznámil jeho podávateľovi listom (preskúmaným rozhodnutím);

- žalovaný nebol povinný v tejto procesnej situácii vydať formalizované rozhodnutie podľa § 46 a nasl. Správneho poriadku, pričom aj list je považovaný v zmysle ustálenej súdnej praxe za rozhodnutie preskúmateľné súdom (napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8SŽi/2/2010 zo dňa 9.12.2010, sp. zn. 9SŽsk/11/2016 zo dňa 27.6.2018, sp. zn. 3SŽf/69/2015 zo dňa 6.10.2015, atď.) a správny súd ho preskúmal aj v predmetnej právnej veci;

- odkaz na plnú moc založený v inom spise (týkajúcom sa konania podľa zákona č. 83/1990 Zb.) je v tomto prípade nedostatočná;

- JUDr. Vladimír Stanko túto plnú moc nepredložil ani správne súdu, tak aby mohol posúdiť, či jej obsah môže zodpovedať aj oprávneniu na zastupovanie v konaní podľa zák. č. 211/2000 Z.z.

- v správnej žalobe uvedený opis plnej moci nepreukazuje zastúpenie v konaní podľa zák. č. 211/2000 Z.z., nevyplýva z neho dátum jej udelenia, označenie zástupcu a zastúpeného ani meritum veci;

- správne orgánu a ani správne súdu nebolo bezpečne známe, koho zastupovaný poveril svojím zastupovaním, v akom rozsahu a konaní, kedy a či plnomocenstvo nezaniklo;

- vyššie uvedený procesný nedostatok v administratívnom konaní, ktorý nebol ani dodatočne zhojený neumožňuje správne súdu zaoberať sa ďalšími námietkami uvedenými v žalobe o nesprístupnených osobných údajoch.

8. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný (ďalej len „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) a h) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) a navrhol aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

9. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že

- krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, kde skonštatoval, že ak odvolanie podáva advokát v mene účastníka konania ako jeho zástupca bez toho, aby doložil plnomocenstvo, prípadne bez toho, aby síce bolo doložené, ale s takými nedostatkami, pre ktoré ho nemožno považovať za plnú moc, nejde o odvolanie podané neoprávnenou osobou. V takomto prípade totiž osoba, v odvolaní vystupujúca ako zástupca účastníka, neuplatňuje v konaní procesné práva vo vlastnom mene, ale procesnoprávny úkon robí za zastúpeného (uznesenia z 30. júla 2004 sp. zn. 2 Cdo 31/2004, z 20. januára 2010 sp. zn. 4 Cdo 16/2009 a z 30. 08. 2012, sp. zn. 6 Cdo 186/2012);

- podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod zn. R 43/2003 "Tzv. 'všeobecné plnomocenstvo' oprávňujúce zástupcu zastupovať zastúpeného v každom súdnom konaní,

možno založiť do spisov súdnej správy príslušného súdu a v konkrétnej veci sa naň odvolať. Súd však nie je povinný zisťovať, či všeobecné plnomocenstvo bolo udelené a založené v spise súdnej správy; na existenciu plnomocenstva musí účastník alebo ním zvolený zástupca upozorniť súd";

- advokátska kancelária plnomocenstvo zaslala Ministerstvu vnútra SR k č. VVS /1-909/90-92 a na výzvu žalovaného sa na túto všeobecnú plnú moc odvolala;

- žalobca adresoval svoju žiadosť do administratívneho spisu VVS /1-909/90-92 do ktorého bolo založené aj plnomocenstvo;

- v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 338/2012-25 z 13. septembra 2012 zákonnou náležitosťou ani daňového podania a ani daňového odvolania (na ktoré sa viaže poučovacia povinnosť správneho orgánu daňového úradu) nie je plnomocenstvo na zastupovanie v daňovom konaní podľa § 9 ods.3 zákona o správe daní;

- advokátska kancelária neuplatňovala procesné práva vo vlastnom mene, ale procesnoprávny úkon robila za zastúpeného, preto v súlade s judikatúrou nebola neoprávnenou osobou;

- námietka žalovaného, že na spracovanie údajov aplikuje súhlas dotknutej osoby v danej veci neobstojí, nakoľko osobné údaje štatutárnych zástupcov nespracováva v informačnom systéme tak, ako to predpokladá ust. § 9 zák. č. 211/2000 Z.z., preto má povinnosť sprístupniť tieto údaje v plnom rozsahu;

- návrh na zánik združenia ani rozhodnutie o prerušení konania neboli doručené sťažovateľovi, pričom bolo povinnosťou správneho orgánu doručiť rozhodnutie o prerušení konania bez čiastočného zneprístupnenia údajov štatutárnemu zástupcovi sťažovateľa, v dôsledku čoho došlo k porušeniu ustanovenia § 14 ods. 1 Správneho poriadku;

- žalovaný porušil ustanovenie § 59 ods. 2 Správneho poriadku tým že rozkladová komisia Ministra vnútra SR v konaní vo veci o rozklade nepredložila návrh Ministrovi vnútra SR na rozhodnutie a mala zato, že na konanie o rozklade advokátska kancelária nepreukázala oprávnenie konať v danej veci za sťažovateľa a teda žalovaný vo veci nevydal formálne rozhodnutie;

- s poukazom na Komentár k Správnemu poriadku (§ 59, ASPI, stav k 11.09.2014) odvolací orgán preskúma, či odvolanie spĺňa všetky požadované náležitosti, najmä či nebolo podané oneskorene, či ho podala oprávnená osoba a či je prípustné. Ak by zistil, že niektorá podmienka nie je splnená, odvolanie zamietne;

- z uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžnč 1/2011 z 29.03.2011 možno vyvodiť záver, že podanie, s ktorým zákon spája začatie správneho konania, má správny orgán povinnosť preskúmať a vydať následne rozhodnutie;

- sťažovateľovi nebol napriek jeho žiadosti oznámený termín vyhlásenia rozsudku;

- z judikatúry ústavného súdu k čl. 142 ods. 3 ústavy vyplýva, že hoci z princípu verejnosti súdneho konania existujú určité výnimky, tieto sa vzťahujú len na súdne pojednávanie, ale nie na verejné vyhlásenie rozsudku, pretože vzhľadom na doslovné znenie čl. 142 ústavy povinnosť verejného vyhlásenia rozsudku je bezvýnimčná;

- Ústavný súd sa pri svojom rozhodovaní (II. ÚS 88/01) odvoláva na svoju doterajšiu judikatúru (II. ÚS 47/96, II. ÚS 76/97), a v nadväznosti na ňu opakovane uviedol, že verejné vyhlasovanie rozsudku predpokladá povinnosť všeobecného súdu upovedomiť účastníkov konania (II. ÚS 88/01);

- povinnosť oznámiť termín vyhlásenia rozsudku vyplýva aj z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR (viď napríklad sp. zn. 5Cdo/14/2018, 3 Cdo 179/2010, 3 Cdo 236/2010, 7 Cdo 38/2012 a tiež R 14/2010), v zmysle ktorej ak odvolací súd nerešpektuje predpoklady a zásady, za ktorých sa v súlade s právnym poriadkom verejne vyhlasuje rozsudok, odníma účastníkovi konania možnosť pred súdom konať, pričom v ďalších rozhodnutiach uviedol, že k vade tejto povahy dochádza tiež vtedy, keď odvolací súd v rozpore s § 214 ods. 3 O.s.p. o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomí elektronickými prostriedkami účastníka, ktorý podľa § 45 ods. 4 O.s.p. požiadal o také doručovanie písomností (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 227/2013 a 7 Cdo 192/2013)

- podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.10.2009 sp. zn. 5 Cdo 120/2009 verejné procesný nedostatok odvolacieho súdu vo vzťahu k tomuto úkonu (nenaplnenie ustanovenia § 156 ods. 3 O.s.p.), v dôsledku ktorého sa poprie samotná podstata verejného vyhlásenia rozsudku (keďže sa neoznami čas a miesto jeho vyhlásenia), je z procesného hľadiska nenapraviteľný;

- podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 07.10.2015 sp. zn. 3 Cdo 714/2015 k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom dochádza tiež vtedy, keď odvolací súd v rozpore s

ustanovením § 214 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomil elektronickými prostriedkami účastníka, ktorý podľa § 45 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku požiadal o také doručovanie písomností.

10. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 195 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné zamietnuť.

11. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a bol oznámený elektronickými prostriedkami právnenému zástupcovi sťažovateľa. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 8. decembra 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa § 137 ods. 1 S.s.p. na rozsudku sa uznáva senát nadpolovičnou väčšinou hlasov na neverejnej porade, pri ktorej okrem členov senátu a zapisovateľa nesmie byť nikto prítomný.

(ods. 2) Rozsudok správny súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Pritom uvedie výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o opravnom prostriedku.

(ods. 3) Rozsudok sa vyhlasuje ústne, ak prebehlo vo veci pojednávanie a pri vyhlasovaní je prítomný aspoň jeden účastník konania, osoba zúčastnená na konaní alebo verejnosť. Ak sú pri vyhlasovaní rozsudku prítomní iba sudcovia a zapisovateľ, rozsudok správny súd vyhlási vyvesením skráteného písomného vyhotovenia bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu po dobu 14 dní; deň vyhlásenia sa poznamená na písomnom vyhotovení.

(ods. 4) Vo veciach, v ktorých správny súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením.

12. Sťažovateľ namietal porušenie jeho práva na spravodlivý proces, ku ktorému malo dôjsť neoznámením miesta a času vyhlásenia napadnutého rozsudku sťažovateľovi elektronickými prostriedkami. Z obsahu správnej žaloby pritom vyplynulo, že sťažovateľ o takýto spôsob oznámenia vyššie uvedených skutočností požiadal a súčasne súdu poskytol údaje potrebné k realizácii takého oznámenia.

13. Na prvom mieste kasačný súd považoval za potrebné poukázať na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky, obsiahnuté v jeho uznesení z 15.04.2020, sp. zn. II. ÚS 162/2020: „Pre naplnenie dikcie princípov spravodlivého konania podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 142 ods. 3 ústavy musí byť nepochybné, že došlo k verejnemu vyhláseniu rozsudku a že o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku boli verejnosť a strany sporu riadne upovedomené. Riadnym upovedomením sa tu má na mysli preukázanie, že do dispozičnej sféry a vedomia verejnosti a strán sporu sa dostalo oznámenie súdu o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, a to prinajmenšom spôsobom zákonným, na takéto oznámenie obvyklým a legitímne očakávaným. Naplneniu týchto predpokladov pre ústavne súladný postup súdov pri verejnom vyhlasovaní rozsudkov konvenuje napríklad oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku stranám sporu a verejnosti jeho zverejnenie na úradnej tabuli súdu či internetovej stránke súdu. Pokiaľ strana sporu bola o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku oboznámená zverejnením oznámenia na úradnej tabuli súdu či jeho internetovej stránke, avšak nie aj prostredníctvom elektronických prostriedkov, a to napriek tomu, že strana sporu o to požiadala, ide o zjavne nezákonný postup súdu a dochádza tým k odňatiu možnosti strany sporu konať pred súdom a naplneniu prípustnosti dovolania z tohto dôvodu. Takýto nezákonný postup súdu (síce zakladajúci prípustnosť dovolania) však nemusí dosahovať intenzitu porušenia ústavných strán tejto strany sporu. Rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie ústavnosti takéhoto (zjavne nezákonného) postupu súdu pri oboznamovaní s miestom a časom verejného vyhlásenia rozsudku teda je, či sa do dispozičnej sféry a

vedomia strany sporu dostalo v dostatočnom časovom predstihu (v lehote najmenej päť dní) riadne upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Inými slovami, rozhodujúce je, či strane sporu vôbec boli oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, aj keď nie elektronickými prostriedkami (II. ÚS 169/2019). ... ústavný súd však usúdil, že sťažovateľom namietaný nezákonný postup krajského súdu (neoznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami) ešte nemusí znamenať porušenie ústavných práv sťažovateľa, a to vzhľadom na intenzitu zásahu do jeho ústavných práv oslabenú tým, že krajský súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku sťažovateľovi a verejnosti na úradnej tabuli, resp. na internetovej stránke súdu."

14. V tejto súvislosti kasačný súd uvádza, že povinnosť odvolacieho súdu, oznámiť účastníkom konania miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami bola do 30.06.2016 upravená v § 214 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, pričom rovnaká povinnosť bola po tomto dátume upravená v § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku. Konanie v správnom súdnictve je s účinnosťou od 01.07.2016 upravené Správnym súdnym poriadkom, ktorý však predchádzajúcu právnu úpravu (§ 214 ods. 3 O.s.p.) neprebral. V danom prípade (keď krajský súd rozhodoval vo veci rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania) bolo v zmysle § 137 ods. 4 S.s.p. povinnosťou krajského súdu oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením. Predchádzajúca právna úprava (podľa § 214 ods. 3 O.s.p.) nebola prevzatá aj do Správneho súdneho poriadku. Oznam na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu je tak minimálnym štandardom prijatým zákonodarcom pre riadne informovanie verejnosti a účastníkov konania o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že krajský súd tieto povinnosti splnil, a teda sťažovateľ bol informovaný o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku zákonným spôsobom. Rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, na ktorú sťažovateľ poukazoval vychádzala z právnej úpravy konaní podľa Občianskeho súdneho poriadku, prípadne Civilného sporového poriadku, kde (ako už bolo vyššie uvedené) súd mal zákonom upravenú povinnosť oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami (za splnenia ďalších podmienok). Aj napriek absencii takejto povinnosti v Správnom súdnom poriadku, niet rozumného dôvodu nevyhovieť požiadavke sťažovateľa, pričom však jej formulovanie krajský súd nezaväzuje a jej nesplnenie nemá za následok naplnenie dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p.

Podľa § 17 ods. 1 Správneho poriadku účastníci konania, ich zákonní zástupcovia a opatrovníci sa môžu dať zastupovať advokátom alebo iným zástupcom, ktorého si zvolia

Podľa § 17 ods. 3 Správneho poriadku splnomocnenie na zastupovanie treba preukázať písomným plnomocenstvom alebo plnomocenstvom vyhláseným do zápisnice. Správny orgán môže v nepochybných prípadoch od preukazu plnomocenstvom upustiť.

15. Sťažovateľ okrem iného, poukazujúc na predloženie plnomocenstva Ministerstvu vnútra SR k č. VVS /1-909/90-92 (t. j. k inému konaniu), namietal nesprávny postup žalovaného, ktorý právneho zástupcu sťažovateľa považoval za osobu neoprávnenú na podanie rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutiu. V tejto súvislosti rovnako nesúhlasil s príslušnými závermi krajského súdu.

16. Z vyššie uvedených ustanovení Správneho poriadku, ktorý je všeobecným predpisom správneho konania a v zásade sa aplikuje v prípadoch, ak neexistuje osobitná právna úprava, prípadne táto osobitná právna úprava nerieši osobitný druh správneho konania, vyplýva, že účastníci správneho konania, ich zákonní zástupcovia a opatrovníci sa môžu dať v správnom konaní zastúpiť ďalšou procesne spôsobilou osobou, a to advokátom (spravidla na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb, resp. na základe plnomocenstva), alebo akoukoľvek inou osobou, tiež na základe plnomocenstva. Nakoľko na účastníctvo v správnom konaní sa viažu významné práva a povinnosti, je potrebné, aby mal správny orgán dostatočne preukázané, že za účastníka konania v konaní naozaj vystupuje osoba, ktorá na to má príslušný právny titul priznávajúci jej uvedený status. Správnomu orgánu musí byť preto v zmysle § 17 ods. 3 Správneho poriadku predložené písomné splnomocnenie, príp. sa plnomocnenstvo môže poskytnúť vyhlásením do zápisnice (pred správny orgánom). Aj keď uvedené ustanovenie Správneho poriadku zároveň pripúšťa, že v nepochybných prípadoch môže správny orgán od preukazovania plnej

moci upustiť, logicky k uvedenému môže správny orgán pristúpiť jedine v prípade ak o splnomocnení zástupcu účastníkom konania nemá pochybnosti, pričom aplikácia takeho postupu je na posúdení správneho orgánu a účastník konania sa ho nemôže domáhať.

17. Účinky zastúpenia účastníka na základe plnej moci nastupujú vo vzťahu k správne mu orgánu okamihom, keď sa o splnomocnení dozvedel. Splnomocnenie je vo svojej podstate len listinou osvedčujúcou uzavretie dohody o splnomocnení. Ak splnomocnenec toto splnomocnenie dodatočne predloží v lehote určenej správne m orgánom, nedostatok splnomocnenia je tým odstránený. Znamená to, že v prípade, ak splnomocnenec tvrdí, že je oprávnený konať namiesto splnomocniteľa, ale nepredloží plnomocnenstvo, ide o odstrániteľnú vadu konania. Za takejto situácie je správny orgán povinný vyzvať splnomocniteľa (účastníka konania, ktorý sa dal zastúpiť), aby v lehote určenej správne m orgánom plnomocnenstvo predložil.

18. Udelenie plnomocnenstva je preto potrebné odlišovať od preukázania jeho existencie. V zásade sa vyžaduje jeho preukázanie pri prvom procesnom úkone účastníka. Nedostatok procesného plnomocnenstva je nedostatkom podmienky konania, ktorý možno odstrániť, pričom opatrením za účelom odstránenia nedostatku preukázania zastúpenia je spravidla výzva tomu, kto vystupuje ako splnomocnenec, prípadne účastníkovi, aby v určenej lehote predložil plnomocnenstvo, alebo aby k udeleniu plnomocnenstva došlo ústne do zápisnice. To platí ako v prípade, kedy plnomocnenstvo nebolo v konaní predložené vôbec, tak aj v prípade, že bolo predložené s takými nedostatkami, pre ktoré ho nebolo možné považovať za platné.

19. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný listom č. KM-TO-2017/005434-007 zo dňa 12.09.2017 vyzval Advokátsku kanceláriu JUDr. Vladimír Stanko - právneho zástupcu sťažovateľa na predloženie plnej moci, pričom zároveň ho zároveň informoval, že plnomocnenstvo v konaní vedenom pod č. VVS /1-909/90-92 a konanie o sprístupnenie informácií vedené pod č. KM-TO-2017/005434 sú odlišné, samostatné konania a preto je potrebné predložiť plnomocnenstvo na zastupovanie účastníka konania v konaní o sprístupnenie informácií osobitne.

20. Právny zástupca sťažovateľa ani na vyššie uvedenú výzvu plnomocnenstvo žalovanému nepredložil, a teda nepreukázal orgánu verejnej správy svoje oprávnenie konať namiesto splnomocniteľa- sťažovateľa. Za vyššie uvedenej situácie žalovaný správne vyhodnotil postavenie Advokátskej kancelárie JUDr. Vladimír Stanko tak, že táto nemá oprávnenie konať v danej veci za účastníka konania a jeho podanie nevyhodnotil ako rozklad. Z listu (preskúmaného rozhodnutia) pritom nevyplýva záver, v zmysle ktorého by mal žalovaný hodnotiť rozklad, ako podaný v mene samotnej advokátskej kancelárie.

21. V nadväznosti na vyššie uvedené kasačný súd dodáva, že v danej situácii neprichádzal do úvahy postup a následné vydanie rozhodnutia v zmysle ust. § 59 Správneho poriadku, nakoľko žalovaný zistil nedostatok podmienky konania, ktorý (vzhľadom na jeho neodstránenie zo strany advokátskej kancelárie ani po výzve žalovaného) mu bránil pristúpiť k preskúmaniu prvostupňového rozhodnutia.

22. V danom prípade nebola zo strany právneho zástupcu sťažovateľa splnená podmienka konania, a to preukázanie jeho oprávnenia konať v mene sťažovateľa. Posúdenie sťažnostných bodov, týkajúcich sa prvostupňového rozhodnutia by bolo z uvedených dôvodov nadbytočné.

23. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd neporušil zákon, keď správnu žalobu zamietol, kasačná sťažnosť teda nie je dôvodná a preto ju v súlade s ust. § 461 S.s.p zamietol.

24. O trovách konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ktorý bol v konaní neúspešný nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.